

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zwolle, (hierna: de rechtbank) van 24 december 2009 in zaak nr. 09/25421
in het geding tussen:

, mede voor haar minderjarig kind,
(hierna: de vreemdeling)

en

de staatssecretaris.

1. Procesverloop

Bij besluit van 9 juli 2009 heeft de staatssecretaris een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 24 december 2009, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 januari 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 28 april 2010, waar de minister van Justitie (hierna: de minister), vertegenwoordigd door mr. G.M.H. Hoogvliet, advocaat te Den Haag, en de vreemdeling, vertegenwoordigd door mr. I.J.M. Oomen, advocaat te Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ter zitting bij de Afdeling heeft de vreemdeling betoogd dat het hoger beroep van de staatssecretaris niet-ontvankelijk moet worden verklaard, omdat de termijn voor haar overdracht aan Italië reeds is verstreken.

2.1.1. De vreemdeling stelt dat de termijn voor haar overdracht aan Italië op 19 januari 2010 is geëindigd. De minister heeft ter zitting bij de Afdeling verklaard dat volgens hem de termijn waarbinnen de overdracht uiterlijk dient plaats te vinden eerst op 24 juni 2010 eindigt.

Niet in geschil is dat de termijn van overdracht, als bedoeld in artikel 20, eerste lid, aanhef en onder d, van de Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening) op 19 juli 2008 een aanvang heeft genomen en dat deze termijn van zes maanden krachtens het tweede lid van voormeld artikel tot 18 maanden, en dus tot 19 januari 2010 is verlengd. Bij uitspraak van 13 augustus 2009 heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank het verzoek van de vreemdeling om een voorlopige voorziening hangende haar beroep tegen het besluit van 9 juli 2009 toegewezen, in die zin dat de staatssecretaris wordt gelast uitzetting achterwege te laten totdat op het beroep is beslist. Als gevolg van deze toewijzing is op grond van artikel 20, eerste lid, aanhef en onder d, van de Verordening na de beslissing op het beroep op 24 december 2009 een nieuwe termijn van zes maanden voor overdracht aangevangen die op 24 juni 2010 eindigt. Vanwege de door de voorzitter

van de Afdeling op 18 mei 2010 getroffen voorlopige voorziening is de termijn van artikel 20, eerste lid, aanhef en onder d, van de Verordening opnieuw opgeschort met ingang van de dag na bekendmaking van de uitspraak op die datum. Gelet hierop, bestaat geen grond voor het oordeel dat het procesbelang van de staatssecretaris is komen te vervallen.

Het betoog van de vreemdeling faalt.

2.2. In zijn enige grief klaagt de staatssecretaris - samengevat weergegeven - dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het aan de vreemdeling verleende uitstel van vertrek krachtens artikel 64 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) valt onder de definitie van verblijfstitel als bedoeld in artikel 2, aanhef en onder j, van de Verordening, zodat de vreemdeling in het bezit is geweest van een verblijfstitel in vorenbedoelde zin en Nederland hierdoor, gelet op het bepaalde in artikel 16, tweede lid, van de Verordening verantwoordelijk is geworden voor de behandeling van het door de vreemdeling ingediende asielverzoek. Volgens de staatssecretaris valt het geven van toepassing aan artikel 64 van de Vw 2000 niet onder de reikwijdte van de in artikel 2, aanhef en onder j, van de Verordening gegeven omschrijving van het begrip "verblijfstitel" en zou het in strijd zijn met de grondgedachten van de Verordening indien de omstandigheid dat de gezondheidstoestand van de vreemdeling tijdelijk een beletsel vormt voor overdracht zou leiden tot een verschuiving van de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek in het kader van de Verordening.

Ter nadere motivering van zijn standpunt wijst de staatssecretaris op de bewoordingen van artikel 2, aanhef en onder j, van de Verordening en betoogt hij als volgt. Met name van belang is dat in artikel 2, aanhef en onder j, de term "machtiging" is gebezigd, aangezien daaruit voortvloeit dat een positieve instemming met het verblijf van de vreemdeling vereist is, waarvan bij toepassing van artikel 64 van de Vw 2000 geen sprake is. Die toepassing behelst slechts een temporisering van de uitzetting. Het feit dat dit leidt tot rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8 van de Vw 2000, maakt dat niet anders.

Verder is de toepassing van artikel 64 van de Vw 2000 niet aan te merken als een 'machtiging om zich in een lidstaat op te houden op grond van een tijdelijke beschermingsmaatregel of in afwachting van een verwijderingsmaatregel die tijdelijk door bepaalde omstandigheden niet kan worden uitgevoerd'. Uit het feit dat het begrip 'verwijderingsmaatregel' wordt gebezigd moet worden afgeleid dat de desbetreffende lidstaat reeds verantwoordelijk is geworden voor de behandeling van het asielverzoek, met als gevolg dat deze lidstaat in het kader van de Verordening ook verantwoordelijk is voor de verwijdering. Bij overdracht in het kader van de Verordening is geen sprake van een verwijderingsmaatregel in vorenbedoelde zin, maar van terugname of overname. Omdat de omstandigheid dat op de vreemdeling artikel 64 van de Vw 2000 van toepassing is geacht niet betekent dat aan haar een verblijfstitel in de zin van de Verordening is verleend, is de rechtbank ten onrechte tot de conclusie gekomen dat sprake is van een relevant novum in de zin van artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), aldus de staatssecretaris.

2.2.1. Ingevolge artikel 2, aanhef en onder j, van de Verordening wordt onder een verblijfstitel verstaan: een door de autoriteiten van een lidstaat afgegeven machtiging waarbij het een onderdaan van een derde land wordt toegestaan op het grondgebied van die lidstaat te verblijven, met inbegrip van de documenten waarbij personen worden gemachtigd zich op het grondgebied van die lidstaat op te houden in het kader van een tijdelijke beschermingsmaatregel of in afwachting van de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel die tijdelijk door bepaalde omstandigheden niet kan worden uitgevoerd, *echter met uitzondering van visa en* verblijfsvergunningen die zijn afgegeven tijdens de periode die nodig is om te bepalen welke lidstaat in de zin van deze verordening verantwoordelijk is of tijdens de behandeling van een asielverzoek of een aanvraag voor een verblijfsvergunning.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder b, voor zover thans van belang, is de lidstaat die krachtens de Verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek verplicht het asielverzoek volledig te behandelen.

Ingevolge artikel 16, tweede lid, gaan, indien een lidstaat de asielzoeker een verblijfstitel verstrekt, de in het eerste lid genoemde verplichtingen op deze lidstaat over.

Ingevolge artikel 8, aanhef en onder j, van de Vw 2000 heeft de vreemdeling in Nederland rechtmatig verblijf, indien tegen de uitzetting beletselen bestaan, als bedoeld in artikel 64.

Ingevolge artikel 64 blijft uitzetting achterwege zolang het, gelet op de gezondheidstoestand van de vreemdeling of die van één van zijn gezinsleden, niet verantwoord is om te reizen.

2.2.2. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (zie onder meer de uitspraak van 6 maart 2008 in zaak nr. 200706839/1, www.raadvanstate.nl) vloeit voort dat, indien na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking wordt genomen, door het instellen van beroep tegen het laatste besluit niet kan worden bereikt dat de bestuursrechter dat besluit toetst, als ware het een eerste afwijzing. Dit uitgangspunt geldt niet alleen voor besluiten genomen naar aanleiding van een nieuwe aanvraag, maar ook voor besluiten op een verzoek om terug te komen van een al dan niet op aanvraag genomen besluit (zie onder meer de uitspraak van de Afdeling van 4 mei 2005 in zaak nr. 200406320/1, www.raadvanstate.nl). Slechts indien en voor zover in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een relevante wijziging van het recht heeft voorgedaan, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst.

2.2.3. Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die na het eerdere besluit zijn voorgevallen of die niet vóór dat besluit konden en derhalve behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder gestelde feiten of omstandigheden, die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve behoorden te worden overgelegd. Is hieraan

voldaan, dan is niettemin geen sprake van feiten of omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke toetsing rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd aan het eerdere besluit kan afdoen.

2.2.4. De vreemdeling heeft eerder, op 29 mei 2008, een aanvraag ingediend om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen. Bij besluit van 28 juli 2008 is deze aanvraag afgewezen. Het besluit van 9 juli 2009 is van gelijke strekking als dat van 28 juli 2008, zodat op het tegen dat besluit ingestelde beroep voormeld beoordelingskader van toepassing is.

2.2.5. Bij besluit van 4 februari 2009 heeft de staatssecretaris krachtens artikel 64 van de Vw 2000 de vreemdeling met ingang van 27 juni 2009 uitstel van vertrek verleend. Dat uitstel is geëindigd op 25 april 2009.

2.2.6. Ingevolge artikel 2, onder j, van de Verordening wordt onder een 'verblijfstitel' mede begrepen een door de autoriteiten van een lidstaat afgegeven machtiging waarbij personen worden gemachtigd zich op het grondgebied van die lidstaat op te houden in afwachting van de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel die tijdelijk door bepaalde omstandigheden niet kan worden uitgevoerd, echter met uitzondering van visa en verblijfsvergunningen die zijn afgegeven tijdens de periode die nodig is om te bepalen welke lidstaat in de zin van deze verordening verantwoordelijk is of tijdens de behandeling van een asielverzoek of een aanvraag voor een verblijfsvergunning. Gelet op de hieruit blijkende intentie om aan het begrip verblijfstitel een verder strekkende betekenis toe te kennen dan reeds uit het eerste zinsdeel van deze bepaling volgt, en in aanmerking genomen de tekst van de Engelse versie ("any authorisation") en de Franse versie ("toute autorisation"), verstaat de Afdeling de in artikel 2, onder j, van de Verordening gebezigde term 'machtiging' aldus dat deze mede omvat een besluit waarbij de uitzetting en de vertrekplicht van de vreemdeling tijdelijk vanwege medische omstandigheden worden opgeschort en het laatstgenoemde dientengevolge is toegestaan gedurende een bepaalde periode, zoals neergelegd in dat besluit, in Nederland te verblijven.

Nu uit de Verordening, gelet op punt 4 van de considerans, volgt dat een van doelstellingen is snel te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek en blijkens de Toelichting bij de Verordening (Publicatieblad Nr. C 304 E van 30 oktober 2001, blz. 0192-0201) aan de Verordening het uitgangspunt ten grondslag ligt dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van een asielverzoek berust bij de lidstaat die de grootste rol heeft gespeeld bij de binnenkomst of het verblijf van de asielzoeker op het grondgebied van de lidstaten, is het verbinden van consequenties aan de handelwijze van de staatssecretaris, die door toepassing te geven aan artikel 64 van de Vw 2000 de vreemdeling die reeds een asielverzoek had ingediend in staat heeft gesteld zich tijdelijk rechtmatig op diens grondgebied te verblijven, evenmin strijdig met de doelstellingen van de Verordening.

Het aan de vreemdeling verleende uitstel van vertrek is derhalve aan te merken als een verblijfstitel in de zin van artikel 16, tweede lid, van de Verordening. Daarmee is sprake van een nieuw gebleken feit ten gevolge

waarvan de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek van de vreemdeling op Nederland is komen te rusten.

De grief faalt.

2.3. Ambtshalve overweegt de Afdeling als volgt.

2.3.1. Ingevolge artikel 8:72, eerste lid, van de Awb vernietigt de rechtbank het bestreden besluit geheel of gedeeltelijk, indien zij het beroep gegrond verklaart.

2.3.2. In de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank het door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard. In strijd met voormelde bepaling is nagelaten het besluit van 9 juli 2009 te vernietigen. Reeds hierom komt de aangevallen uitspraak voor vernietiging in aanmerking.

2.4. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank had behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van de staatssecretaris van 9 juli 2009 gegrond verklaren en dit besluit alsnog vernietigen.

2.5. De minister dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 24 december 2009 in zaak nr. 09/25421;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de staatssecretaris van Justitie van 9 juli 2009, kenmerk 0805-29-1370;
- V. veroordeelt de minister van Justitie tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.518,00 (zegge: vijftienhonderdachttien euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. T.M.A. Claessens en mr. R. van der Spoel, leden, in tegenwoordigheid van mr. D. van Leeuwen, ambtenaar van Staat.

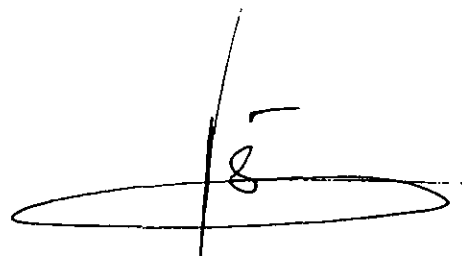
w.g. Lubberdink
voorzitter

w.g. Van Leeuwen
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 12 juli 2010

373-601.
Verzonden: 12 juli 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser

Uitspraak

AFSCHRIFT

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE
nevenzittingsplaats Zwolle

Sector Bestuursrecht, Enkelvoudige Kamer voor Vreemdelingenzaken
Registratienummer: Awb 09/25421

Uitspraak
in het geding tussen:

geboren op
van Eritrese nationaliteit,
mede namens haar minderjarige kind,
geboren op
IND dossiernummer 0805.29.1370, eiseres,
gemachtigde mr. I.J.M. Oomen, advocaat te Amsterdam;

en

De Staatssecretaris van Justitie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
vertegenwoordigd door mr. F.H. Postma,
ambtenaar tcn departemente, verweerder.

IND lokatie:	Zwolle	
Dossiernr:		
ULAD ontvangstdatum:		
Briefnr:		
IND ontvangst datum:	28 DEC 2009	
Registratie in INDIS	naam mdr: <i>ter Horst</i>	datum: <i>28/12-09</i> unit: <i>33V</i>
Invoer- controle	naam mdr:	datum: unit:

1. Procesverloop

Op 19 juni 2009 heeft eiseres (opnieuw) een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 9 juli 2009 heeft verweerder de aanvraag afgewezen op grond van artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb).

Bij brief van 14 juli 2009 is daartegen beroep ingesteld. Het beroep is voorzien van gronden bij brief van 20 juli 2009. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het beroep is ter zitting van 20 november 2009 behandeld. Eiseres is verschenen, bijgestaan door de gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

AWB 09/25421

blad 2/4

2. Overwegingen

2.1 Als na een eerdere afwijzende beslissing een materiel vergelijkbaar besluit wordt genomen, verzet het algemene rechtsbeginsel dat niet meermalen wordt geoordeeld over eenzelfde zaak zich ertegen dat de rechter dit besluit beoordeelt als een eerste besluit. Slechts indien en voor zover door de vreemdeling nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het door hem aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een voor hem relevante wijziging van het recht voordoet, kan dat besluit door de bestuursrechter worden getoetst. Dit is slechts anders als zich bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden voordoen die nopen tot afwijking van dit rechtsbeginsel.

Van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden is geen sprake indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat berust.

2.2 Ingevolge artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van deze wet, afgewezen, indien een ander land, partij bij het Vluchtelingenverdrag ingevolge een verdrag of een dit land en Nederland bindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag. In dit geval is van toepassing Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Vo 343/2003).

2.3 Eiseres heeft als gestelde relevante nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden aangevoerd dat zij, haar op 15 maart 2009 in Nederland geboren zoon en de vader van haar zoon, de heer _____, in gezinsverband leven. Nu voor de zoon van eiseres sprake is van een eerste aanvraag en zijn vader verblijf in Nederland heeft, is het niet in het belang van het kind om aan Italië te worden overgedragen. Uitzetting van eiseres naar Italië leidt tot schending van het gezinsleven en er bestaat tevens een reëel risico op schending van artikel 3 van het (Europees) Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Daarnaast zal door uitzetting naar Italië opnieuw sprake zijn van dreigend (direct of indirect) refoulement, aangezien eiseres al eerder door Italië werd uitgezet naar Jemen. Eiseres is van mening dat Italië haar asielerzoek niet inhoudelijk zal beoordelen, mede doordat zij in Nederland een tijdelijke verblijfstitel heeft gehad. Ook uit het terugnameverzoek blijkt dat het asielerzoek van eiseres door Italië al eerder is behandeld. Daarnaast is niet nagegaan of het kind van eiseres ook zal worden geaccepteerd door de Italiaanse autoriteiten, nu de overdrachtstoestemming uitsluitend eiseres betrof en niet haar kind. Voorts heeft eiseres als gesteld nieuw feit aangevoerd dat haar uitstel van vertrek is verleend op grond van artikel 64 Vw 2000.

2.4 De rechtbank stelt vast dat de in rechtsoverweging 2.3 genoemde feiten en omstandigheden nieuw zijn. Aan de orde is nu de vraag of deze feiten en omstandigheden kunnen afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat berust.

In zijn algemeenheid mag verweerder ten opzichte van Italië uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

AWB 09/25421

blad 3/4

Het is aan eiseres om op grond van concrete, op de individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat dit in dit geval wat betreft Italië anders is.

Eiseres is hierin niet geslaagd. Eiseres heeft niet met concrete gegevens gestaafd dat aan de asielpcedure in Italië zodanige gebreken kleven, dat daarom het risico bestaat dat Italië haar zal uitzetten naar Jemen, dan wel Eritrea, terwijl zij aldaar gevaar loopt en dat Italië daarmee de internationale verdragsverplichtingen zal schenden. Italië heeft ingestemd met terugname van eiseres op grond van artikel 20, eerste lid, aanhef en onder c, Vo 343/2003. Italië heeft hiermee gegarandeerd dat na overdacht van cisces haar (herhaalde) asielaanvraag zal worden behandeld en inhoudelijk beoordeeld. Behandelen van zo een aanvraag kan tevens inhouden dat cisces door Italië wordt uitgezet.

De rechtbank overweegt ten aanzien van de stelling van eiseres dat de overdrachtstoestemming alleen haar betreft en niet haar kind waardoor niet duidelijk is of Italië haar kind ook zal accepteren, het volgende.

Ingevolge artikel 4, derde lid, is voor de toepassing van de Vo 343/2003 de situatie van de minderjarige die de asielzoeker vergezelt en onder de in artikel 2, onder i geformuleerde definitie van gezinslid valt, onlosmakelijk verbonden met de situatie van diens ouder of voogd; deze valt onder de verantwoordelijkheid van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek van die ouder of voogd, ook al is de minderjarige zelf geen individuele asielzoeker. Kinderen die na aankomst van de asielzoeker op het grondgebied van de lidstaat zijn geboren krijgen dezelfde behandeling, zonder dat een nieuwe procedure hoeft te worden ingeleid.

Voor het geval eiseres een beroep wenst te doen op artikel 3, tweede lid, juncto artikel 15 Vo 343/2003 overweegt de rechtbank dat in paragraaf C3/2.3.6.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) is neergelegd in welke gevallen verweerder gebruik maakt van de discretionaire bevoegdheid, voortvloeiend uit artikel 3, tweede lid, jo 15 Vo 343/2003, om een asielverzoek onverplicht aan zich te trekken. Blijkens dat beleid is daaraan onder meer als voorwaarde verbonden dat in een andere lidstaat nog geen beslissing op het asielverzoek is genomen. Nu aan die voorwaarde niet wordt voldaan heeft verweerder geen aanleiding hoeven te zien gebruik te maken van de discretionaire bevoegdheid.

Naar het oordeel van de rechtbank kunnen cisces en haar partner niet worden aangemerkt als 'gezinsleden' als gedefinieerd in artikel 2 onder i Vo 343/2003. Het beroep op artikel 3, tweede lid, juncto artikel 15, eerste lid, Vo 343/2003 faalt derhalve.

De rechtbank merkt daarbij op dat eiseres ten aanzien van het door haar gewenste verblijf in Nederland met haar genaturaliseerde partner, de heer B. Sereke, een reguliere aanvraag kan indienen.

2.5 Eiseres heeft voorts aangevoerd dat het begrip 'verblijfstitel' niet identiek is aan 'verblijfsvergunning'. Aan eiseres is bij besluit van 4 februari 2009 uitstel van vertrek verleend op grond van artikel 64 Vw 2000 in verband met haar zwangerschap. Eiseres is van mening dat verweerder haar een verblijfstitel heeft verstrekt en dat door de toekenning van deze verblijfstitel de verantwoordelijkheid voor de behandeling van haar asielverzoek is verschoven naar Nederland. Eiseres verwijst ter onderbouwing naar de uitspraak van de meervoudige kamer van de rechtbank Zwolle van 12 november 2009 (LJN:BK4945).

AWB 09/25421

blad 4/4

2.6 De rechtbank overweegt het volgende.

Het eerste asielverzoek van eiseres is afgewezen bij besluit van 28 juli 2008, waarna eiseres in de periode van 27 januari 2009 - 21 april 2009 (feitelijk is deze periode verlengd tot 25 april 2009) een verblijfstitel is verleend op grond van artikel 64 Vw 2000. Daarna heeft eiseres een herhaald asielverzoek gedaan. Met verwijzing naar de uitspraak van de meervoudige kamer van deze rechtbank van 12 november 2009 overweegt de rechtbank dat het aan eiseres verleende uitstel van vertrek op grond van artikel 64 Vw 2000 valt onder de definitie van een verblijfstitel zoals weergegeven in artikel 2, aanhef en onder j, Vo 343/2003, zodat de conclusie is dat eiseres in voornoemde periode in bezit is geweest van een verblijfstitel in vorenbedoelde zin. Van de in artikel 2, aanhef en onder j, Vo 343/2003 genoemde uitzonderingen is gezien het moment van het verlenen van het uitstel van vertrek, geen sprake. Gelet op het bepaalde in artikel 16, tweede lid, Vo 343/2003 is Nederland hierdoor de verantwoordelijke lidstaat geworden.

2.7 Gelet op het vorenstaande is het beroep gegrond.

2.8 Er bestaat aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

3. Bestissing

De rechtbank.

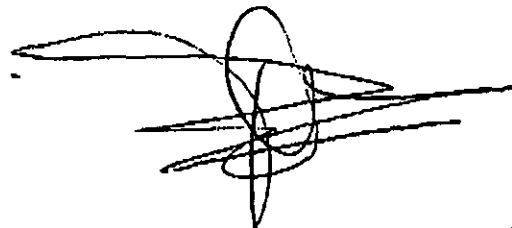
- verklaart het beroep gegrond;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 644,--, te voldoen aan eiseres.

Deze uitspraak is gedaan door mr. F. van der Maden, als rechter, en door deze en D.K. Bloemers als griffier ondertekend. Uitgesproken in het openbaar op 24 december 2009.

Afschrift verzonden op:

24 DEC 2009

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
20 JAN 2010	
NUMMER	201000724
AV	
BEWAARDE D: DD:	FAR:

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Staatssecretaris van Justitie te 's-Gravenhage,
appellant
gemachtigde: mr. D.W. Stevens,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zitting houdende te Zwolle
van 16 juli 2009
met kenmerk AWB 09/25421

Inzake:
met IND-kenmerk 0805-29-1370
aan te duiden als verweerster
gemachtigde: mevr. mr. L.J.M. Oomen
advocaat te (1012 LP) Amsterdam, aan het Damrak 89 I

Procesvertegenwoordiging
Procesvertegenwoordiging Zwolle

postbus 40052, 8004 DB ZWOLLE

Contactpersoon:
mr. R. Jonkman
Tel. (038) 888 6509

1. Inleiding

De Staatssecretaris komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Zwolle van 24 december 2009, verzonden op de zelfde datum, met kenmerk AWB 09/25421 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 9 juli 2009 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

- 2.1. Op 29 mei 2008 heeft verweerster een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw) ingediend. Bij besluit van 28 juli 2008 heeft de Staatssecretaris deze aanvraag afgewezen op grond van artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, Vw. Bij uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats Almelo, van 19 september 2008, met kenmerk Awb 08/27381, is het tegen dit besluit ingestelde beroep ongegrond verklaard.
- 2.2. Bij besluit van 4 februari 2009 is aan verweerster in verband met haar zwangerschap ambtshalve uitstel van vertrek verleend op grond van artikel 64 Vw, tot 6 weken na de datum van de daadwerkelijke bevalling. Op 15 maart 2009 is verweerster bevallen van een zoon. Het aan verweerster verleende uitstel van vertrek is derhalve geëindigd op 26 april 2009.
- 2.3. Op 19 juni 2009 heeft verweerster ten tweede male een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, Vw ingediend.
- 2.4. Bij besluit van 9 juli 2009 heeft de Staatssecretaris deze aanvraag afgewezen op grond van artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht.
- 2.5. Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerster ingestelde beroep gegrond verklaard.

3. Grief

- 3.1. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.6 op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

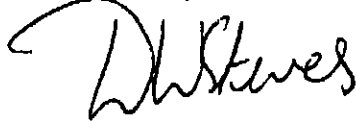
"De rechtbank overweegt het volgende.
Het eerste asielverzoek van eiseres is afgewezen bij besluit van 28 juli 2008, waarna eiseres in de periode van 27 januari 2009 - 21 april 2009 (feitelijk is deze periode verlengd tot 25 april 2009) een verblijfsuitlet is verleend op grond van artikel 64 Vw 2000. Daarna heeft eiseres een herhaald asielverzoek gedaan. Met verwijzing naar de uitspraak van de meervoudige kamer van deze rechtbank van 12 november 2009 overweegt de rechtbank dat het aan eiseres verleende uitstel van vertrek op grond van artikel 64 Vw 2000 valt onder de definitie van een verblijfsuitlet zoals weergegeven in artikel 2, aanhef en onder j, Vo 343/2003, zodat de conclusie is dat eiseres in voornoemde periode in bezit is geweest van een verblijfsuitlet in vorenbedoelde zin. Van de in artikel 2, aanhef en onder j, Vo 343/2003 genoemde uitzonderingen is gezien het moment van het verlenen van het uitstel van vertrek, geen sprake. Gelet op het bepaalde in artikel 16, tweede lid, Vo 343/2003 is Nederland hierdoor de verantwoordelijke lidstaat geworden."

- 3.2. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank te 's-Gravenhage berusten de rechtsoverwegingen 2.7 en 2.8 op pagina 4. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.
4. Toelichting op de grief
- 4.1. De kernvraag in dit hoger beroep is of de omstandigheid dat op verweerster van 4 februari 2009 tot en met 25 april 2009 artikel 64 Vw van toepassing is geacht betekent dat moet worden aangenomen dat aan haar gedurende deze periode een verblijfstitel is verleend in de zin van artikel 2, j en artikel 16, lid 2, van Verordening (EG) nr 343/2003 (hierna: de Verordening), als gevolg waarvan de in artikel 16, lid 1, genoemde verplichtingen zijn overgegaan op Nederland.
- 4.2. In eerste instantie is zijdens de Staatssecretaris zowel in het in beroep bestreden besluit van 9 juli 2009 als in het verweerschrift van 17 november 2009 uiteengezet waarom in de visie van de Staatssecretaris toepassing van artikel 64 Vw niet te brengen is onder de definitie van "verblijfstitel" in artikel 2, aanhef en onder j van de Verordening. In het verweerschrift is onder verwijzing naar de inhoud van dat artikel betoogd dat toepassing van artikel 64 Vw niet een machtiging inhoudt voor een onderdaan van een derde land om op het grondgebied van de lidstaat die de claim heeft ingediend te verblijven, in welk kader erop is gewezen dat het bij de toepassing van artikel 64 Vw als het ware gaat om even pas op de plaats te maken met de uitzetting. De Staat wil immers overdragen, doch dient die overdracht op te schorten op grond van de gezondheidstoestand van de desbetreffende vreemdeling of diens gezinsleden. In het licht van het voorgaande is evenmin te begrijpen de overweging dat aan verweerster in de periode van 4 februari 2009 tot 25 april 2009 een verblijfstitel is verleend op grond van artikel 64 Vw.
- 4.3. De rechtbank licht in de aangevallen uitspraak noch in de uitspraak van 12 november 2009, waar zij naar verwijst, toe in welke zin de tekst van artikel 64 Vw geacht wordt te vallen onder de reikwijdte van de definitiebepaling. Zoals gezegd dient het te gaan om een machtiging waarbij het een onderdaan van een derde land wordt toegestaan op het grondgebied van een lidstaat te verblijven. Het vervolg van de definitie beoogt kennelijk buiten twijfel te stellen dat bepaalde gevallen ook moeten worden geacht een machtiging te zijn waarbij verblijf op het grondgebied wordt toegestaan. In de eerste plaats gaat het daarbij om documenten waarbij personen worden gemachtigd zich op het grondgebied van de lidstaat op te houden in het kader van een tijdelijke beschermingsmaatregel. Van een dergelijke maatregel is in het geval van verweerster geen sprake. In de tweede plaats vallen onder de definitie documenten waarbij personen worden gemachtigd zich op het grondgebied van de lidstaat op te houden in afwachting van de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel die tijdelijk door bepaalde omstandigheden niet kan worden uitgevoerd, met uitzondering van visa en verblijfsvergunningen die zijn afgegeven tijdens de periode die nodig is om te bepalen welke lidstaat in de zin van deze Verordening verantwoordelijk is of tijdens de behandeling van een asielverzoek of een aanvraag voor een verblijfsvergunning. Ook die situatie doet zich naar de mening van de Staatssecretaris niet voor, zoals ook in eerste instantie in het verweerschrift van 17 november 2009 is toegelicht. In het verweerschrift is erop gewezen dat uit het feit dat het begrip "verwijderingsmaatregel" wordt gebezigd moet worden afgeleid dat de betreffende lidstaat reeds verantwoordelijk is geworden voor de behandeling van de aanvraag, met als

gevolg dat deze lidstaat in het kader van de Verordening ook verantwoordelijk is voor de verwijdering. Bij overdracht in het kader van de Verordening aan een andere lidstaat is geen sprake van een verwijderingsmaatregel in de hiervoor bedoelde zin, maar van een terugname of overname.

- 4.4. In eerste instantie is opgemerkt dat het in strijd zou zijn met de grondgedachten die aan de Verordening ten grondslag liggen als de omstandigheid de gezondheidstoestand van een vreemdeling tijdelijk een beletsel vormt voor overdracht van deze vreemdeling, dit zou leiden tot verschuiving van de verantwoordelijkheid in het kader van de Verordening. Daarbij is bedoeld op regels met betrekking tot de verantwoordelijkheids-toedeling. Immers, het is wonderlijk dat de in dat opzicht opgestelde rangorde van criteria reeds wordt doorbroken door de min of meer toevallige omstandigheid dat de overdracht wordt getemporeerd vanwege de gezondheidstoestand van de vreemdeling of van één of meer van diens gezinsleden. In ieder geval is de Staatssecretaris van oordeel de toepasselijkheid van artikel 64 Vw niet betekent dat sprake is van een verblijfstitel in de zin van de Verordening. Dat zou anders kunnen zijn als op grond van de medische situatie een vergunning tot verblijf voor medische behandeling zou zijn verleend. Die situatie doet zich echter niet voor.
- 4.5. De Staatssecretaris is, gelet op het voorgaande, van oordeel dat Italië verantwoordelijk is gebleven voor de verdere behandeling van het asielverzoek van verweerster. De omstandigheid dat aan verweerster uitstel van vertrek is verleend van 4 februari 2009 tot en met 25 april 2009 levert geen relevant novum op in de zin van artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht. De rechtbank heeft dit miskend.
5. Conclusie
- 5.1. De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerster tegen het besluit van 9 juli 2009 ingestelde beroep.

Zwolle, 20 januari 2010

Gemachtigde,

D.W. Stevens, senior procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
postbus 40052, 8004 DB ZWOLLE
telefoon (038) 888 6784
telefax 038 - 888 6557 / 6558*